

اینجا ژاپن نیست؛ روستای گیلان

جایی که بهار غرق در شکوفه می‌شود

روستای گیلان

موقعیت جغرافیایی: استان مازندران، حوالی

جاده هراز، بعد از پلور

فاصله از تهران: حدود ۹۰ کیلومتر - ۱.۵ ساعت با ماشین

زمان مناسب برای دیدن شکوفه‌ها: نیمه فروردین تا هفته اول اردیبهشت

میوه شاخص: گیلان، آلو، سیب

ویژگی: طبیعت شکوفه باران، چشم‌اندازی کوهستانی دامنه دماوند، سکوت و آرامش

اقامت: اقامتگاه بوم‌گردی ندارد - گزینه بهتر: سفر یک روزه

پیشنهاد عکاسی: عکاسی از مسیرهای باریک پوشیده از شکوفه - صبح زود یا غروب

اهالی این روستا، با لهجه شیرین مازندرانی و لبخندهایی گرم، پذیرای مسافرانند. بیشترشان باغدارند و در فصل شکوفه، مراقب درخت‌ها هستند تا ثمره تابستان‌شان حفظ شود. خیلی‌هایشان اجازه نمی‌دهند کسی وارد باغ شخصی شود، اما همین که در حاشیه باغ‌ها قدم بزنی، برای لمس زیبایی کافی است.

این‌جا خبری از اقامتگاه‌های لوکس نیست، اما بارش خیال‌انگیز گلبرگ‌های شکوفه‌ها و صدای زنبورهای عسل که سمفونی بهار است، تجربه‌ای است که هر هتل پنج‌ستاره‌ای را به چالش می‌کشد.

شاید بهترین زمان برای بازدید از گیلان، از نیمه دوم فروردین تا اوایل اردیبهشت باشد. شکوفه‌ها در این زمان در اوجند و هنوز پای گردشگرهاچندان به روستا باز نشده. اگر خواستی بروی، حتماً با کفش مناسب و ذهنی خالی از شتاب برو. گیلان جایی است که باید آهسته قدم زد، نفس عمیق کشید، و گذاشت طبیعت آرام‌آرام با آدم حرف بزند.

درست همانجایی که جاده هراز از هیاهوی شهر فاصله می‌گیرد و پیچ‌وخم‌هایش را به کوه‌ها می‌سپارد، روستایی پنهان شده که انگار از یک رؤیا بیرون آمده، روستای گیلان. این روستا، نه فقط به‌خاطر نام دلچسبش، بلکه به‌خاطر طبیعت چشم‌نوازش در فصل بهار، آرام‌آرام به مقصدی تازه برای شکوفه‌گردی اطراف تهران بدل شده‌است.

اولین بار که نام این روستا را شنیدیم، در بازگشت از سفری کوتاه بود. کنار جاده، فروشنده‌هایی با جعبه‌های پر از گیلان ایستاده بودند. گیلان‌هایی که مثل دانه‌های یاقوت می‌درخشیدند. کنج‌کاو می‌ما را به داخل روستا کشاند؛ جایی که نه فقط میوه‌هایش که خود طبیعتش بوی بهشت می‌داد. روستای گیلان در بهار غرق در شکوفه است. درختان گیلان، آلو، سیب و بادام مثل حلقه‌ای سفید و صورتی دور روستا را گرفته‌اند. هر گوشه‌اش، فرصتی برای ثبت یک قاب است. قدم‌زدن در کوچه‌های خاکی روستا، درحالی‌که باد آرام، شکوفه‌ها را بر دوش می‌نشاند، تجربه‌ای است که شاید حتی در ژاپن هم نتوانی پیدایش کنی.

عکس: مونا فاضلی - روستای گیلان از توابع لاریجان آمل

با اسکن کیوآر کد مستند این گزارش را ببینید.

روستای رندان

موقعیت جغرافیایی: شمال غرب تهران - مسیر جاده

کن-سولقان

فاصله از تهران: حدود ۴۵ کیلومتر - یک ساعت با ماشین

زمان مناسب برای دیدن شکوفه‌ها: نیمه فروردین تا پایان آن

میوه شاخص: گیلان، آلو، سیب

ویژگی: نزدیکی به تهران، طبیعت بکر، شکوفه‌های تماشایی، روستایی سنگ‌فرش

نکته مهم: لطفاً وارد باغ‌های خصوصی نشوید و به درخت‌ها آسیب نزنید

پیشنهاد عکاسی: مسیرهای

پرپیچ باغی با درختان

شکوفه‌دار - صبح مه‌آلود یا

هنگام طلوع

باز می‌کند.

شکوفه‌های رندان از نیمه فروردین تا اواخر آن، منظره‌ای خیال‌انگیز می‌سازند. ترکیب درختان سربه‌فلک‌کشیده، خانه‌های کاهگلی و صدای آب رودخانه‌ای که از آبشاری رویایی نشأت می‌گیرد، آرامشی به جانت می‌ریزد که با هیچ دارویی نمی‌شود به دستش آورد. اگر اهل عکاسی هستی، رندان جایی است که نورو طبیعت، بهترین همکاری را می‌کنند. صبح زود، زمانی است که مه و شکوفه، صحنه را برایت آماده کرده‌اند. فقط کافی است دکمه را فشار دهی. درست در انتهای مسیر روستای رندان، جایی که دیگر خانه‌ها کم‌کم محو می‌شوند و صدای پرندگان جای خود را به زمزمه آب می‌دهند، مسیر خاکی شمارا به آبشاری آرام و کوچک می‌برد؛ آبشار رندان.

این آبشار، برخلاف آبشارهای پرهیاهو و مشهور، سکوتی دل‌چسب که در ارتفاع ۳ هزار و ۳۰۰ متری قرار دارد و خنکای آب و ترکیب آن با نور و سبزی اطراف، یک قاب طبیعی کم‌نظیر می‌سازد. اگر در اواخر فروردین یا اردیبهشت به اینجا برسی، جریان آب پرشورتر و طبیعت اطراف، به‌شکلی تماشایی سبز و زنده‌است.

مربوب‌ترین گیلان ایران اینجاست

در شکوفه سرسبز بهاری دامنه‌های البرز، جایی هست که صبح‌هایش با آواز پرندگان آغاز می‌شود و عصرهایش با غروب‌های نارنجی به پایان می‌رسد؛ روستای رندان. نه‌چندان دور از پایتخت، اما به‌اندازه یک عمر از شلوغی فاصله دارد. روستایی کوچک در شمال غرب تهران، در جاده کن-سولقان، که در فصل بهار، بهشتی از شکوفه‌های گیلان، سیب و آلو می‌شود. این روستا در ارتفاع حدود ۲۱۰۰ متر از سطح دریا قرار دارد. این ارتفاع باعث می‌شود که حتی در روزهای گرم بهار و تابستان، هوای آن خنک و دل‌چسب باقی بماند. رندان را باید در یک صبح بهاری دید؛ وقتی مه نازکی لابه‌لای شاخه‌های شکوفه‌باران پیچیده و کوچه‌های باریک خاکی، آدم را به دل باغ‌های خاموش می‌برد. در رندان، خبری از تابلوی راهنما یا امکانات شهری نیست. زیبایی‌اش در سادگی‌اش است. اهالی مهربان روستا، بیشتر باغدار یا دامدارند. بعضی‌ها چای می‌نوشند کنار حیاط‌های پرگل‌شان و برای رهگذری که از دور سلام کند، لبخند می‌زنند. باغ‌ها خصوصی‌اند، اما اگر احترام طبیعت را نگه داری، روستا خودش در را به رویت